

РАСТАНАК С ДЕТИЊСТВОМ

Чуо сам да људи често користе изреку „Од колевке па до гроба, најлепше је ђачко доба. Том изреком као да кажу да су најлепши дани нашег детињства , док смо у основној школи.

Мислим да је ипак лепше док смо мали, пре него што кренемо у школу. Мени је тад било баш лепо. Ишао сам у вртић, играо се са другарима из комшилука и нисам имо о чему да бринем. Нас неколико из моје зграде смо се скупљали на ливадици између зграда и играли се. Играли смо фудбал, жмурке, износили играчке, јурили се... Касније смо кренули у школу и скоро сви смо били заједно у одељењу. Чини ми се да смо брзо порасли.

Ове године завршавам осми разред и крећем у средњу школу, и не видим себе као неког ко ће одједном одрасти и престати да буде дете. Сматрам да то дође много касније, кад се заврши целокупно школовање и кад се запослиш.

Нисам ја сад баш мало дете, па да се играм играчкама. Схватам већ и бриге и нервозу старијих, али још увек не морам ја да бринем. Моје обавезе су да учим и кад могу помогнем родитељима. Искрено, и не волим баш много да учим, али морам. Желео бих да упишем средњу школу после које бих могао брзо да нађем посао.

Ваљда ме те моје жеље не чине одраслим, можда само мало више озбиљним. Растаћу се са детињством кад се запослим, не желим пре.

Марко Јовановић, 8. разред